

Člověk?

Je mi osmnáct let. Rodiče mi dali jméno Eliška, ale čím jsem starší, tím mám jakýsi silnější pocit, že mi to jméno nepatří, že to nejsem já. Možná, že mi patří, lépe řečeno, možná, že patří k tomu tělu, ve kterém se nacházím, možná, že ani to tělo není moje... A možná je. Ale jestli je, proč mám pořád takový pocit, že je cizí? Už jsem zkoukla spoustu videí od různých translidí, mluví o svých příbězích, o tom jak a kdy jim došlo, že nejsou ve svém těle. Analyzovala jsem každé jejich slovo, jaké asi mohli mít pocity, ale nějak nedokážu říct, že by ty mé byly stejné. Nemám pocit, že by mé tělo mělo být jiného pohlaví, nebo se nějak jinak změnit, abych se v něm cítila jako doma, Spíš jako bych tu byla na návštěvě. Jako by si moje tělo neslo jizvy z bojů, které nejsou moje. Nebo si je alespoň nepamatuju.

Když nad tím tak přemýšlím, není toho příliš mnoho, čeho bych si pamatovala. Obzvlášť mé dětství, mám pocit, jako bych se narodila když mi bylo asi tak čtrnáct let. Nemám žádné vzpomínky z dřívějšího dětství. Občas se mezi mými přáteli rozproude debata o vzpomínkách z raného dětství, o kamarádství ze školky, o prvním jízděm kole, co někdo dostal k Pátým narozeninám, a nebo o oblíbených hračkách, pohádkách a příbězích. Při takovýchto rozmluvách se jen s ostatními směju nad jejich příběhy, a snažím se na sebe nestrhávat pozornost, hlavně, aby se mě někdo nezeptal, co si pamatuju já. Když se mě přece jen někdo zeptá napřímo, snažím se vymyslet co nejrychleji něco dostatečně bizarního, aby byla šance, že si to i po tolika letech pamatuju, ale zároveň ne natolik, aby měli ostatní tendence se mě doptávat na detaily. Když se nad tím zamyslím takto zpětně, nemyslím, že by některý z těch příběhů, které jsem kdy řekla, byl pravdivý. Nechci jim lhát, jsou to mí nejbližší lidé, jen nechci zbytečně strhávat pozornost na sebe, a snažit se, dost možná marně, vysvětlit, že si opravdu nic nepamatuju. I když, to taky nemůžu říct, že by byla úplná pravda.

Jednu velmi matnou vzpomínku mám. Hodně dlouho jsem přemýšlela, jestli to vůbec vzpomínka je, a jestli ano, je moje? Mohlo mi být tak deset, ledenáct let. Muselo to být někdy těsně po tom, co jsme se přestěhovali, dům ještě nebyl zcela zrekonstruovaný, a se sestrami jsme spaly v dětském pokojíčku na zemi v provizorních postýlkách co táta našel na půdě. Tedy alespoň myslím. Možná, že jsme měly jen matrace položené přímo na koberci. Nejsem si teď úplně jistá. Ložnice rodičů ještě nebyla hotová, takže spali na rozkládacím gauči v budoucí pracovně, nahoře v patře, daleko od našeho pokojíčku. Všechny práce na domě, které nebyly nutné nechat provést profesionály, si táta buď dělal sám, nebo si na pomoc přizval několik svých kamarádů. Ti, aby to pro ně nebyla čistě jen práce, většinou přijeli i se svými rodinami na celý víkend, popřípadě jarní či podzimní prázdniny. Vždy, když takto přijeli, jejich děti spávaly s námi, na zemi v našem dětském pokojíčku.

Právě k jednomu takovému večeru, kdy s námi v pokojíčku spal i syn tátova kamaráda, se váže i moje vzpomínka. V níž ležím na matraci a nedaří se mi usnout. Sestry spí jen necelý metr ode mě, a přesto tak daleko. Spí tvrdě. Na druhé straně ode mě leží na své matraci On. Začalo to nevinnými hrami co jsem znala z přespávaček s kamarádkami. Jedna maluje druhé prstem na záda obrázek, a druhá se snaží uhodnout oč jde. S holkama jsme to vždycky hrávaly, když nám nešlo usnout, tak mi to nepřišlo divné ani tentokrát. Z malování se ve chvílce staly masáže zad, a hned na to celého těla. Než jsem se stihla nadechnout, už jsem na sobě neměla nic, on byl tam, kde rozhodně být neměl, a já cítila, jak ve mně tu noc něco umírá.

Nejsem si úplně jistá, co se tu první, a všechny ty další noci dělo, jediné, co vím, je že v tu noc zemřela ta usměvavá holčička, a v jejím těle jsem začala žít já. Příliš zizvená na to, aby se mohla snažit prostě jen žít jakýsi "normální" život. Stále ale příliš slabá a důvěřivá, než aby to celé skončila. Myslím, že odsud pochází také moje myšlenky o tom, jestli nejsem trans. Necítím, se

jako muž uvězněný v ženském těle, ale rozhodně se necítím ani jako žena... Možná, že to, co ve mě tu noc zemřelo, bylo právě jakési ženství. Vždycky když slyším ty všemožné řeči, o tom, jak krásné to je, být ženou, jsem si míň a míň jistá, že to je to, co zažívám. Je to jakoby ve mně nezbylo už nic z toho, co by mi dokázalo říct, kterým směrem se otočit. Jako bych poslední roky žila spíš jako nějaká entita snažící se navenek působit žensky, poněvadž to je přesně to, co má napsáno v rodném listě.

Přesně nad tímhle se zamýšlím čím dál víc. Asi je to tím, že se dostávám do věku, kdy si všichni užívají své první vážnější vztahy, obzvlášť v mém okolí. Někdo má holku, někdo kluka, někdo partnera s neurčitým pohlavím... Všichni začínají objevovat svoje hranice ve všech ohledech. Pokaždé, když jedu v autobuse, zaslechnu alespoň jednu debatu kamarádek mého věku o tom, která už spala se svým partnerem, a která ne, co spolu zkoušeli, a jak se u toho cítily. Tohle jsou přesně ty podněty, které do mých myšlenek vnáší nejistotu.

Nedokážu si představit, že bych si někdy někoho pustila tak blízko, že by mohlo k něčemu takovému dojít. Nedokážu si představit, že někdo uvidí všechny mé jizvy a nedokonalosti, co normálně skrývám pod oblečením, a i tak mě bude chtít. Nedokážu si představit, že moje tělo bude spolupracovat a nezhroutí se v agónii příšerných křečů způsobených tím náhlým tlakem.

Jsem asexuální? Nebo jde jen o to trauma? Kdyby se mi to tehdy nestalo, měla bych tyhle pocity taky? Nikdo mi na tyhle otázky nedokáže odpovědět, a když se mě moje terapeutka jednou za čas zeptá, jestli si myslím, že už jsem se přes to trauma přenesla, většinou jí odpovím, že asi ano, protože už jse to nějakou dobu, co už se nebudím uprostřed noci zpocená a s vytřeštěnýma očima potom, co jsem se ve snu zase ocitla v tom dětském pokojíčku. Poslední dobou si ale říkám, že bych si ten sen přece jen ještě jednou ráda zažila. Možná, že bych potom pochopila, co se děje, a dostala bych odpovědi na alespoň některé z mých otázek. Tahle myšlenka mi vrtala hlavou příliš dlouho na to, abych ji mohla nadále jen tak ignorovat. Proto jsem se rozhodla, že se o to pokusím. Dneska. Zpolykala jsem několik prášků na uklidnění, abych vůbec usnula, a jdu spát s onou jedinou matnou vzpomínkou přímo na mysl, abych si navodila onen sen.

Zase se tam ocitám, je to tu nepříjemně známé, ta místnost. Všude kolem tma, jen pootevřenými dveřmi se dovnitř line úzký proužek tlumeného žlutého světla. Není pořád stejný, občas je slabší, občas silnější. Jakoby se za dveřmi mihal stín. Je to podivně uklidňující pocit, jakoby ten člověk za dveřmi znamenal bezpečí, záchranu. Nějak ale vím, že to musím zvládnout sama. Proto se raději zaměřím na to, co můžu vidět tady uvnitř, než na to, co, nebo kdo může být tam. Mám pocit že tady uvnitř nejsem sama. Nemyslím ten hezký, uklidňující pocit, že na něco nejste sami, ale spíš ten pocit jakoby vám někdo dýchal na záda. Nikoho nevidím, ale i tak vím, že tu sama nejsem. Z ničeho nic pociťuju příšerný zápach. Vzpomínám na všechny ty detektivní seriály, které tak ráda sleduju, často tam zmiňují, že když ucítíte zápach mrtvol, poznáte to, i když jste jej nikdy dřív necítili. Dřív jsem tomu nechtěla věřit, teď je mi ale úplně jasné, co tím mysleli. Snažím se mžourat do tmy a hledat zdroj, i když si nejsem úplně jistá, jestli ho najít opravdu chci. Jediné, co jsem schopna rozpoznat jsou nekonečné police s knihami obepínající všechny stěny. Poznávám v nich některé své oblíbené tituly z dětství. S jednou rukou klouzaje po hřbetech všech těch dětských knih a druhou nataženou před sebou se ve tmě snažím tápat dál, a hledat zdroj onoho nesnesitelného zápachu. Po chvíli si oči začínají zvykat na tmu a já začínám rozeznávat obrysy. Místnost pomalu dostává jasné rozměry. Postupně mi dochází, kde jsem. To okno, co jsme se sestrami natíraly všemi barvami co jsme dokázaly sehnat, kytičkové závěsy, lustr jako hejno motýlů s žárovkami místo hlav. Jsem ve svém dětském pokojíčku. Jako by se tady zastavil čas. Všechno vypadá přesně jako tenkrát, všechno je na svém místě. Sestry, malé jako tenkrát, spí v postelích. I na mé posteli cosi leží. Malé tělíčko. Asi desetileté dítě. Nevypadá, že by spala. Je s ní něco špatně. V ten moment mi to dochází. Jsem to já, teda spíš to, co ze mě tehdy zbylo. Ta část mě, která tehdy zemřela, to dítě, které by nedokázalo žít s tím, co mu bylo provedeno. Tu noc

zemřela. Byla zabita. Přiskočím k ní, doufám, že ji ještě zachráním. Třeba ještě není až tak pozdě, možná, že když ji zachráním, tak bude všechno jinak. Dostanu všechny své odpovědi, přestanu se bát tmy, změním minulost, a tím i svou přítomnost. Když ji chytím za ruku, je to jako dotýkat se kostky ledu. Už je pozdě. Slyším za sebou někoho těžce oddechovat. Jsem si skoro jistá, že vím o koho se jedná, něco mě ale drží od toho, abych se podívala. Nemyslím, že je to strach. Spíš velmi dobře opodstatněný pud sebezáchovy. Po chvíli přemlouvání sama sebe donutím se přece jen otočit. Je mladší než já dnes, i když fyzicky má nade mnou rozhodně značnou převahu i teď. Je vysoký, vyšší než většina kluků mého věku. Když se teď na něj dívám, je mi jasné, proč nikdo nic nepodezíral. Je to typický, přibližně patnáctiletý kluk s nadváhou. Není v ničem jiný, divný, nebo prostě takový, že byste se nad jeho výzorem pozastavili a podezírali, že možná není "normální". Při pohledu na něj necítím strach, což je vzhledem k situaci docela překvapivé, ale spíš nějakou nepopsatelnou směsici nechuti, nepochopení, ale taky jakési touhy ho pochopit. Je to jen mladická potřeba poznání sebe, svých hranic, možností, a možná celého fungování světa a naší společnosti? Nebo je už v tomhle věku prostě jen zrůda bez duše? Stojím naproti němu jako opařená. Může mě vidět? Jak moc můžu já zasahovat do minulosti? Je tohle minulost? Je tohle opravdu jen sen? Je to v mé hlavě? Může mi tu ublížit? Vypadá to, že mě zaregistroval. Prohlíží si mě pravděpodobně stejně jako já jeho. Nedívá se skrz mě? Rychle se otočím. Nic tam není. Nemá na co tak upřeně zírat kromě mě. Vidí mě. Může mě i slyšet? Co bych měla říct? Tak dlouho jsem přemýšlela nad touto situací, vymýšlela scénáře jak mu vrátím všechny ty roky co mi vzal... A teď nic. Nedokážu přijít na jediné kloudné slovo, co mu teď říct. Už si ani nejsem jistá, jestli mu chci nadávat, nebo cokoli vyčítat. Vždyť je sám ještě jen dítě. Namísto toho jen řeknu: „ahoj“. I když se ze všech sil snažím znít sebejistě a vyrovnaně, možná že ho i snad trošku uklidnit, stejně se mi zlomí hlas. Nevím, jak pokračovat. Trochu se i bojím znovu promluvit. Radši chvíli čekám, a doufám, že se chopí slova on. Jeho oči se náhle zalily prázdnotou. Jeho rty se nehýbou, ale stejně slyším jeho hlas: „Jak jsi jen mohla?“ Snažím se zachytit svoje letící myšlenky a najít v nich jedinou, která by vysvětlovala, o čem to mluví. Co myslíš? Že jsem to přežila? Nebo to, že jsem se neudržela a musela jsem to někomu říct? Chci ven. Chci odsud pryč. Chci se probudit. Jak se to dělá? Proč to nejde? Je tohle opravdu jen sen? Přibližuje se ke mně. Vypadá nebezpečně. Může mi ve snu ublížit? Je to sen? Je to opravdu jen sen? I přes všechny ty prášky na uklidnění cítím, jak se mě pomalu zmocňuje panická ataka. Klepou se mi ruce, po chvílce i celý zbytek těla. Mám mžítky před očima a pomalu přestávám vidět. Všechno mě ukrutně bolí. Hučí mi v uších. Trvá to věčnost. Nemůžu se pohnout. Je pořád blíž a blíž. Najednou slyším ohlušující ránu a hned po ní následuje ostrá bolest po celém těle. Zhroutila jsem se na zem. Jestli je to ale jen sen, jak to může tak bolet? Nevím, jestli je to tou bolestí, nebo něčím jiným, ale konečně se probouzím. Jsem doma, ve své posteli jen pár metrů od mého dětského pokojíčku, jen pár metrů od místa celé té události. Jsem zpocená, a vyděšená až na kost. Byl to jen sen? Chtěla jsem odpovědi, a místo toho mám teď jen ještě víc otázek. Co to mělo znamenat? Jak mám žít dál? Mám žít dál? Kdo jsem? Akdo je on? Udělal to ještě někomu dalšímu? Je velmi tenká hranice mezi životem a smrtí, a někdy tato hranice je jen malý, nenápadný teenager.